

אני קורא בעצמי

עצב דומם

בימי 'בין המצרים' כלם עצובים.
 גם בבית של צבִּיה נוהגים מנהגי אבלות. זוכרים יותר את החרָבּוּ.
 מרגישים יותר את הגלות.
 צבִּיה רוֹאֵה שֶהפנים של אבא ואמא עגומות.
 גם האחים והאחיות שקטים יותר ושמחים פחות.
 אבל לא רק הם.
 אפלו הדוממים שמסביב נראים לצבִּיה עצובים!
 השמים קצת אפרוריים מתמיד.
 קרני השמש חזרות. הגדרות שותקות בצער.
 המדרכות שוכבות בלי כוח...
 האם צבִּיה מדמיינת?
 יכול להיות.
 אבל אם תעצרו לרגע ותנסו להתבונן ולהקשיב -
 אולי תרגישו גם אתם
 את העצב הדומם.

משימה

אם דוממים יכולים להיות עצובים - הם בודאי יכולים גם לשמוח!
 העתיקו את הציור אך הפכו את הדוממים לשמחים, כפי שיהיו בביאת הגאֵלָה, בקרוב ממש!

